

Sygn. akt II DIZ 57/21

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Sławomir Niedzielak

w sprawie o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Najwyższego J. I.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Dyscyplinarnej,
w związku z pismami sędziego Sądu Najwyższego Adama Rocha z dnia 19 stycznia 2022 r. i dnia 16 lutego 2022 r. o powstrzymaniu się od rozpoznania żądania sędziego Sądu Najwyższego Ryszarda Witkowskiego o wyłączenie od udziału w sprawie rozpoznania zażalenia obrońcy sędziego Sądu Najwyższego J. I. na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2021 r. sygn. akt I DI 3/21 o zezwoleniu na pociągnięcie wyżej wymienionego sędziego do odpowiedzialności karnej,
na podstawie stosowanego a contrario art. 40 i 41 § 1 k.p.k

postanawia:

pozostawić pisma bez rozpoznania

UZASADNIENIE

Prezes kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej zarządzeniem z dnia 12 stycznia 2021 r. w sprawie DIZ 57/21 wyznaczył sędziego Sądu Najwyższego Adama Rocha, do rozpoznania żądania sędziego Sądu Najwyższego Ryszarda Witkowskiego o wyłączenie od udziału w sprawie, której przedmiotem jest rozpoznanie zażalenia obrońcy sędziego Sądu Najwyższego J.I. na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2021 r. sygn. akt I DI 3/21 o zezwoleniu na pociągnięcie wyżej wymienionego do odpowiedzialności karnej (dla porządku, należy zauważyć, że do treści zarządzenia z dnia 20 grudnia 2021 r. o zmianie zarządzenia z dnia

17 września 2021 r. dot. wyznaczeniu składu orzekającego w sprawie II DIZ 57/21, wkradła się oczywista omyłka pisarska, polegająca na wskazaniu, że sędzia Ryszard Witkowski został wyznaczony w miejsce sędziego Jana Majchrowskiego do rozpoznania sprawy o sygn. akt II DIZ 42/21).

W dniu 19 stycznia 2022 r. sędzia Adam Roch złożył oświadczenie, między innymi, następującej treści: „W związku z wyznaczeniem mnie zarządzeniem Prezesa SN kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej z dnia 12 stycznia 2022 roku do składu orzekającego w sprawie o sygn. II DIZ 57/21 do rozpoznania wniosku SSN R. Witkowskiego z dnia 12 stycznia 2022 roku, wskazuję, iż aktualne pozostaje moje oświadczenie złożone w ramach przedmiotowego postępowania w dniu 21 września 2021 roku (k. 1272 akt sprawy). Nadal za zasadne i konieczne uważam powstrzymanie się od rozpoznawania spraw dotyczących wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów, co w sposób pośredni dotyczy także przydzielonej mi do rozstrzygnięcia sprawy.

Za mogące budzić wątpliwości ustrojowe uważam także podejmowanie decyzji wywołującej bezpośredni efekt dla ustalenia składu sądu *ad quem* przez sędziego, który wydawał orzeczenie w I instancji mające być przedmiotem kontroli odwoławczej (...).”

Zarządzeniem z dnia 3 lutego 2022 r. Prezes kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego uznał wyżej cytowane oświadczenie za żądanie sędziego wyłączenia od rozpoznania sprawy.

W dniu 16 lutego 2022 r. sędzia Adam Roch złożył kolejne oświadczenie – „W nawiązaniu do mojego oświadczenia złożonego w niniejszej sprawie w dniu 19 stycznia 2022 roku dodatkowo wskazuję, iż nie należy go odczytywać jako oświadczenia składanego w trybie art. 41-42 k.p.k. Brak jest wedle mojej oceny jakichkolwiek podstaw do rozważania istnienia okoliczności mogących wywołać wątpliwości co do mojej bezstronności”.

W dniu 18 lutego 2022 r. Prezes kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej wydał zarządzenie, między innymi, następującej treści – „1.W związku z oświadczeniami

SSN Adama Rocha z dnia 16 lutego 2022 r. oraz z dnia 19 stycznia 2022 r., mając na względzie niejasności co do treści tychże oświadczeń, patrząc przez pryzmat powoływanej przez Sędziego decyzji Wiceprezesa TSUE, w związku z niezawisłością sędziego oraz niezależnością sądu (...), sprawę skierować na posiedzenie w przedmiocie rozważenia wyłączenia SSN Adama Rocha od rozpoznania sprawy (...)"

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oświadczenia sędziego Sądu Najwyższego Adama Rocha, zważywszy na ich treść, w oczywisty sposób nie stanowią - oświadczenia o zaistnieniu przesłanek wyłączenia sędziego, o których mowa w art. 40 k.p.k., ani też żądania, o którym mowa w art. 41 § 1 k.p.k. Nie ma zatem żadnych podstaw do poddania ich rozpoznaniu w trybie przepisów Działu II, Rozdziału 2 Kodeksu postępowania karnego. Natomiast z uwagi na oczywistą odmowę wykonywania podstawowych konstytucyjnych obowiązków sędziego, powinny być przedmiotem ewentualnych działań służbowych właściwych organów Sądu Najwyższego.